

KAPITOLA 1

HUGO

Prosinec 1944

Hugo Langley věděl, že musí zemřít, a pokoušel se brát tento fakt bez emocí. Levé křídlo bombardéru značky Blenheim hořelo a plameny olizovaly i kabinu. Za jeho zády ležel navigátor a velitel letu Phipps, zhroucený na svých přístrojích. Po skrání mu zpod helmy stékal pramínek krve. A Gunner Blackburn už byl po smrti, zastřelili ho u zadní věže při útoku první vlny messerschmittů. Hugo si nebyl jistý, jestli sám dostal nějaký zásah. Adrenalin mu ještě proudil tělem tak divoce, že to nedokázal rozpoznat. Shlédl ke svým kalhotám postříkaným krví. Nevěděl, zda ta krev patří jemu nebo Phippsovi.

„Ksakra,“ zahučel. Nechtěl umřít takhle a tak brzy. Kdyby se těšil, že jednoho dne zdědí Langley Hall i rodový titul a bude se v okolí těšit z postavení šlechtice, sira Huga Langleyho. Krátce si vzpomněl na svoji ženu a syna, ale jejich obrazy v něm nevyvolaly velké city. Ženě bez něj bude dobře. Může dál žít v Hall s jeho otcem, dokud si nenajde jiného muže, což určitě udělá. Jeho synek, ten zvláštní, tichý chlapeček, je ještě příliš malý, než aby si na otce pamatoval. Budou o něm

mluvit jako o hrdinovi, a přitom je ve skutečnosti jen zatračený blázen, který tu Němcům dělá snadný terč. Na tuhle bombardovací misi nikdy neměli vylétnout. Všichni přece věděli, že blenheimy jsou nemoderní, pomalejší nežli nepřátelská letadla. A že když poletí ze své základny u Říma na sever, aby dosáhl vytčených cílů na železničních uzlech v Miláně, bude muset přeletět sto padesát kilometrů území obsazeného Němci.

Snažil se racionálně vyhodnotit situaci. Jeho blenheim nedoletí zpátky na základnu, i kdyby nějak dokázal, aby se ta stará kraksna obrátila, což se pravděpodobně nepovede, protože jeden z motorů hoří a jedno křídlo je nepoužitelné. Ale rozhodně nehodlal zůstat sedět připoutaný tady v kabině jako kuře na grilu a zřít se v hořícím letadle k zemi. Vyhlédl přes čelní sklo ven a pokusil se rozeznat krajinu dole, ale nic neviděl. Noc byla smolně černá. Nad hlavou měl pokrývku mraků, neviděl měsíc ani hvězdy a pod sebou nerozeznával žádná světla. Ale nikde nebylo ani památky po nepřátelských letadlech, ledaže by je stále měl v zádech. Domýšlel si, že ho pokládali za vyřízeného a že jim už nestálo za to, aby se s ním obtěžovali. Z toho, na jakém místě se nacházel, když dostal naposledy zprávu o své pozici, odhadoval, že už musí být hluboko nad územím Toskánska. Možná že dokonce severně od Pisy a na území stále ovládaném Němci, v kopcovité, divoké přírodní krajině. Existovala šance, že pokud by se mu podařil seskok padákem a hedvábí by přitom nevzplálo, mohl by se ukrýt a v pořádku se dostat na pobřeží. V každém případě to stálo za riziko. Snažil se otevřít skleněný poklop kokpitu. Západka se uvolnila, ale poklop se ani nepohnul. Na okamžik ho zalila čirá hrůza – uvízne tu v pasti a bude se pomalu opékat, nebo se zřítí k zemi v ohni-

vé kouli, podle toho, co nastane jako první. Zatlačil na sklo vší silou a konečně ucítil, že povolilo a odsunulo se dozadu. Okamžitě ho olízly plameny.

„Jen do toho, udělej to,“ pobídl sám sebe. Ohlédl se po Phippsovi. „Promiň, kamaráde,“ řekl mu, „ale nemůžu tě vzít s sebou.“ Prsty v silných kožených rukavicích ho odmítaly poslouchat, jen s obtížemi si sundal leteckou helmu s připojeným přívodem kyslíku. Okamžitě se mu začalo dýchat obtížněji, ale věděl, že neletí příliš vysoko, a tak je to možná způsobeno jen panikou. Sáhl po padáku a pokusil si navléct popruhy. Měl pocit, jako by se zastavil čas a všechny pohyby vykonával pomaleji. Konečně ucítil, že spona popruhu zaklapla. Snažil se příliš nespěchat. Pokusil se zvednout, ale ucítil, jak mu do v levé nohy vystřelila bolest. Sakra. Takže ho trefili. V tom případě nemá velkou šanci, že by mohl utíkat a skrývat se. Ale pořád je to lepší, než shořet zaživa nebo havarovat s letadlem. Když bude mít trochu štěstí, přistane na území, které už není ovládané Němci. Ti už ztratili společenství Italů a byli zatlačeni k linii, ubíhající přes poloostrov severně od Pisy, které říkali Gótská. Hugo před časem v Itálii žil, a tak pochyboval o tom, že by obyčejní Italové kdy byli velkými přívrženci Němců nebo války.

Vyhoupł se ven z kabiny a schouřil se na nepoškozeném křídle, mimo dosah plamenů. Vší silou se přidržoval proti náporu větru. Ještě zaváhal a v mysli mu vytanula představa, jak se ho bude snažit sestřelit jeden z messerschmittů, když se bude snášet padákem. Naslouchal okolním zvukům, ale charakteristický rachot nepřátelské stíhačky neslyšel, jen hluboké vrčení pravého motoru jeho vlastního letadla – levý už selhal. Snažil se rozpomenout na dávný a velmi krátký para-

šutistický výcvik – jak seskočit z letadla a kolik vteřin odpočítat, než zatáhne za šňůrku, aby se padák nezachytil o letadlo. V mysli měl ale jen beznadějný zmatek.

Zhluboka se nadechl a vrhl se z letadla do prázdna. Po několik vteřin cítil, jak se propadá k zemi. Pak zatáhl za šňůrku a ucítil náraz, jak se padák otevřel. Zdálo se mu, že sestup trvá nekonečně dlouho. Někde nad hlavou uslyšel hluboké zadunění výbuchu, jak se vznála palivová nádrž jeho letadla. Zahlédl blenheim, jak spirálově padá k zemi. Jeho dopad neviděl, ale slyšel jeho náraz. Pak si začal uvědomovat tmavé tvary kopců kolem – země se rychle přibližovala. Znovu se zkušel rozpomenout na krátký parašutistický výcvik. Vzepřít se proti nárazu, než dopadne? Svinout se do klubíčka a kutálet se? Zdálo se mu, že klesá příliš rychle. Možná že se padák úplně neotevřel. Možná že ho poškodil oheň. Vzhlédl a uviděl, jak se mu nad hlavou vznáší stěží rozeznatelný bělavý kruh. Zdál se být neporušený. Pak se podíval dolů a snažil se rozpoznat, jak vypadá terén dole. Jen tak tak rozlišoval, kde je země a kde obrysy kopců, z nichž některé teď vystoupaly na jeho úroveň. A stromy. Spousty stromů.

Na východě oblohy se objevil slaboučký náznak svítání, v němž vyvstaly temné siluety kopců zřetelněji. Nikde neviděl ani stopy po střechách nebo po nějaké osadě. Aspoň tohle bylo příznivé. Nebylo pravděpodobné, že by ho někdo zpozoroval a ihned zajal. Ale zároveň bylo docela možné, že se zachytí ve větvích nějakého stromu, kde zůstane bezmocně viset, dokud ho nenajdou. Slyšel tlukot vlastního srdce. Noc byla tak tichá, až skoro věřil tomu, že se ten zvuk ponese mnoho kilometrů daleko a upozorní na něj každého, kdo by byl takhle časně vzhůru.

Pak, jak se přibližoval k zemi, uslyšel zvuky: šustění větru v suchém listí, zapraskání větve, zaštěkání psa v dálce. Takže nablízku jsou nějací lidé. A pokud to jsou rolníci, pak vstávají za úsvitu. Poslední vteřina klesání se mu zdála jako celá věčnost. Cítil se zoufale bezbranný, představoval si, že na zemi jsou němečtí vojáci, stojí u svých vozů, míří na něj puškami a čekají, až se jim snese na dostřel.

Už rozeznával jednotlivé tvary: po levici měl nějaké skalisko, zvedající se nad rovnější terén. A stromy – kopec pokrývaly holé stromy a pod sebou měl stráň s dalšími stromy v pravidelných, rovných řadách. Ale neviděl žádné prázdné pole nebo louku. Žádné místo, které by mu zaručovalo hladké přistání. *To tak moc nevdáí*, pomyslel si nevesele. Stejně neuměl namířit padák na vyhlédnuté místo dopadu.

Země se teď rychle přibližovala. Rozeznával řady stromů, táhnoucí se po úbočí kopce vpředu. Byly to malé, úhledné stromky, ještě olistěné a podle všech známek pěstované. Nějaký ovocný sad, s odstupy mezi řadami, kam by mohl přistát, pokud by se dokázal správně nasměrovat. Zhluboka se nadechl studeného vzduchu. Větve po něm hrábly a vychýlily ho z jeho dráhy. Chodidly se dotkl země. Nohy se pod ním podlamovaly, vláčel je za sebou a napůl letěl, napůl ho to táhlo dopředu.

„Odpoj se od padáku, ty idiote!“ napomenul se hlasitě. Snažil se nahmatat sponu postroje, když vtom narazil obličejem na zmrzlou zemi, a pak se padák musel o něco zachytit. Hugo zůstal klidně ležet a číchal vůni hlíny, která se dotýkala jeho tváře. Pokusil se vstát a dát se do pohybu, ale do nohou mu znovu vystřelila trýznivá bolest. Poslední, co uslyšel, než ztratil vědomí, byla ptačí píseň, vítající nový den.